

СЕЛИМИР РАДУЛОВИЋ

У СЕНЦИ МАЛЕ СЕНКЕ

Ваше Високо Преосвештенство, часни оци,
Уважени председниче Матице српске,
Уважени чланови Председништва,
Уважени чланови Управног одбора, управнице Галерије Матице српске,
Уважени матичари, представници органа управе и институција културе,
Драга браћо и сестре,
Сви присутни, по достојанству и чину,

Радосна је и пуна части прилика да кажем неколико речи о књизи која је (уз књигу Јане Алексић *Показне вежбе*) овенчана Змајевом наградом. Савремени свет, с јатима *ноћних и дневних* вампира, који се множе у њему, представља аморфну *целину маса, класа и колектива*. Савремени умрли човек, у властитој *кућији самоће*, пред вејавицом искушења, у којем се љубав спрам Оца, нашега, замењује љубављу спрам себе, заборавља да, свако јутро, чим устане, узме метлу и лопату – и очисти своју шталу. Тако би се, свеж, оран, надисао добродошлог и чистог ваздуха. То важи и за песнике. Пред налетом бујице времена тако чувају оно непрекорачиво трепетно осећање вечности које носе у себи. Крећу се (и пробијајући) упуштеном густом шумом савременог света, неопходно је клонити се малих грана. Оне, вели један од дивних стараца хришћанског Истока, гребу и боду. Велике се пак пружају увис и не представљају опасност. Налик су оном немом звуку тишине, у којем се осећа дах вечнога живота, кад, из узвишеног семења стварања, ниче род, родљиви, спасоносни, па ноге, очврсле, осете присност стазе, Очево. Песник, истински песник, свакога часа се суочава с

јединим и јединственим, с погледом усредсређеним ка онтолошкој свесци великих певача, хришћанског и прехришћанског света. Форма, вели Сергеј Фудељ, израста из смисла, као *кора красїйавца из њеїове сржи*. И додаје – из *бедної смисла*, разуме се, израста *бедна форма*. Песник савршено изграђене форме, без смисла, бива песнички неписмен. У потрази за бисерјем не сме се загубити у буци речи и формом разваљивати већ отворена врата песме.

У савременом српском песништву мало је остварења у којима је њихов аутор, правремено, склањао главу од малих грана, у којима је дошло до, готово идеалног, сусретаја смисла и форме, као што је то случај с књигом овогодишњег лауреата Змајеве награде *Близанац времена*. И не само то – нико у савременом српском песништву, у једној књизи, није тако и толико певао о души, том лептиру којег не смеш ухватити да не би *одувао њеїова осейїлива крилица*. Њен поднаслов гласи – *Душа је леїїїир коїа ухвїїїїи не смеїї*, а један од средишњих стихова да нема песме у којој се све не *врїїи око дуїїе*. Кад си уз њу, пева аутор, онда си на трагу времена које не пролази – *оної којеї у їївоме срцу јоїї нема*. И можеш све да мериш – и постојање, цело, право и своје, и слутњу, и неприметно, *кад їрїмеїїно їосїїоїи*, и тачку у којој *ми їосїїајемо ми*, и *душу моју* и *душу їївоју*, која је и *душа моја*, питајући се –

Када уопште, душа твоја
Постаје душа моја.

Стога је и *срећна вода*, што је наслов претходне Шапоњине књиге, облик *дуїїи најближи*, у којем се *дуїїе меїїају најлакїїе* (13), *Близанац времена* граде три циклуса по једанаест певања, што нас, збирно, води ка броју 33, најрадоснијем, најпоузданијем и најплоднијем симболу хришћанске цивилизације. Тај обасјани нумерички вектор усмерава нас ка питањима која граде наш живот и наш свет. Једно од таквих питања је питање душе. Ако има Бога, вели Фјодор Михајлович Достојевски, душа је бесмртна. То је услов нашег ступања у поље смисла. Ако га нема, она је смртна и поставља се питање чему служи овај наш мали временски зрак, који настаје и нестаје у истом трену. Девет десетина утанчане песничке грађе ове књиге, с оне стране помодараца-бездарника, усредсређено је на ту малу сенку, коју зовемо душом, ка њеном видљивом и невидљивом отиску. Славећ, запиткујућ, изазивајући душу, у целинама које се хоће као низ питања, асоцијација, натукница, кондензованом лирско-рефлексивном и духовно-метафизичком мрежом, песник, целином утиска, песмом-душом, односно душом-песмом, гради свеутешни заклон од олуја земаљске пролазности, кад се затворе

враћа нежностии, па се свети замрачи, и почне да једе душе наше. Треба што ошкриии: како и чиме нахраниии душу? – наслов је једне од целина Близанца времена. Наводим је, у целисти –

Јуче још нисам знао
Да постоји јуче.

Данас већ сам
Закорачио у сутра,
Посвећен прављењу залиха
Чисте немогуће лепоте.

А ни то још не знам. (17)

Напоследку, као члан жирија оверавам да је песникова душа стигла тамо где је кренула, где су је тражили, пред врата вечне Змај Јовине куће. Кад биваш *негде*, а *нигде* не биваш! Куцао је – и отворило му се! Нек му је са срећом. На спасеније, на многаја љета.

(Изговорено на Свечаној седници Матице српске, 24. фебруара 2026. године)